

פרק שני

חג האסיף והגאולה

- * חג האסיף – אסיפת כל ניצוצות הקדושה שבכל העולם, ואסיפת כל בני ישראל מארבע כנפות הארץ
- * היסוד דכל עניני העולם – אבן שתי' – אותיות התורה, א"ב ש"ת
- * שני סדרים באותיות הא"ב – מלמעלה למטה ומלמטה למעלה
- * ב' אופנים בבירור העולם ע"י הלכות התורה – "הליכות עולם לו", ו"אל תקרי הליכות אלא הלכות" – זבולון וישכר
- * חג האסיף תשנ"ב, תהא שנת נפלאות בכל – בכל מכל כל, בגימטריא קבץ, קיבוץ ואסיפת בני ישראל

ה. שמחת חג הסוכות שלמעלה משמחת שאר המועדים ("שלש שמחות"), היא, מפני היותו "חג האסיף בצאת השנה באספך את מעשיך מן השדה"²⁹, "באספכם את תבואת הארץ"³⁰, "שהתבואה ופירות האילן בפנים, לפיכך כתב שלש שמחות"⁸.

וביאור הענין בעבודת האדם³¹:

כתיב³² "ושש שנים תזרע את ארצך ואספת את תבואתה" – שקאי על כללות עבודת בני ישראל בארץ ישראל (ועד"ז בחוץ לארץ שצריכים לעשותה ארץ ישראל, כהפתגם הידוע³³ "עשה כאן (בחוץ לארץ) ארץ ישראל") בבירור וזיכוך עניני העולם, ללקט ולקבץ ולאסוף ("ואספתה") את כל ניצוצות הקדושה שבעניני העולם ולהעלותם לקדושה. ועד"ז בנוגע להאדם עצמו – ללקט ולקבץ ולאסוף את כל המחשבות והדיבורים והמעשים שיהיו חדורים בעניני קדושה.

וענינו של חג האסיף – שבו נשלמת העבודה דכל השנה כולה ("בצאת השנה")³⁴ באסיפת ניצוצות הקדושה שבעניני העולם ("באספך את מעשיך מן השדה"), ובאסיפת כל המחשבות והדיבורים והמעשים לה', ולכן השמחה היא גדולה ביותר.

ועוד ועיקר, שב"חג האסיף" נרמז גם קיבוץ ואסיפת כל בני מכל העולם כולו, "קבצנו יחד מארבע כנפות הארץ"³⁵ [ובפרט עי"ז שבכל מקום ומקום מתאספים יחד מתוך אהבת ישראל³⁶ ואחדות ישראל, "כאיש אחד בלב אחד"³⁷, שעי"ז מבטלים סיבת הגלות³⁸, ובהבטל הסיבה בטל בדרך

(29) משפטים כג, טז.

(30) אמור כג, לט – בהקריאה דב' ימים ראשונים דחג הסוכות.

(31) ראה גם סה"מ תר"ל ע' קלב. שם ע' ה-הירו. אוה"ת משפטים ע' א'קעח ואילך.

(32) משפטים כג, יו"ד.

(33) אגרות-קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תפה.

(34) ומודגש גם בנוגע ל"בל תאחר" לאחרי שעברו ג' רגלים כסדרן וחג המצות תחילה (ר"ה ד, א) – שחג הסוכות הוא סוף הזמן דהבאת כל הקרבנות כו' שנתחייב בהם.

(35) וסדר הדברים: "תקע בשופר גדול לחרותנו" – שזהו"ע תק"ש דר"ה, "וקבצנו יחד" – שזהו"ע חג האסיף.

(36) להעיר מהשייכות המיוחדת ל"ליובאוויטש" – ע"ש האהבה (בשפת המדינה ההיא),

שמזכיר ומעורר ע"ד קיום מצות "ואהבת לרעך כמוך" (קדושים יט, יח).

(37) פרש"י יתרו יט, ב. וראה מכילתא שם.

(38) ראה יומא ט, ב.

ממילא המסובב, ובאים כולם יחדיון לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש, בגאולה האמיתית והשלימה.

ו. ויש לבאר הענין ד"חג האסיף" בעבודת האדם (לברר ולזכך כל עניני העולם להעלותם לקדושה) בפרטיות יותר:

ידוע שה"יסוד" של כל העולם הוא ה"אבן שתי" שבבית המקדש, "שממנה הושתת העולם"³⁹. והעבודה בעניני העולם היא לאסוף את כל עניני העולם אל ה"יסוד" שלהם, שיפעל וישפיע בהם להגביהם ולהעלותם⁴⁰, שיהי' ניכר בהם שהיסוד שלהם הוא (אבן שתי' שב) בית המקדש.

ויש לומר, שענין זה מרומז גם בתיבת "אבן שתי", שכוללת התחלת וסיום כל האותיות מאל"ף ועד תי"ו – אבן שתי' (א"ב ש-ת) – שצריכים לגלות בכל עניני העולם שנבראו בכ"ב אותיות התורה.

ועבודה זו היא בב' אופנים – כפי שמתבטא גם בשני הסדרים דאותיות הא"ב – מלמעלה למטה (א"ב ג"ד וכו'), ומלמטה למעלה (תשר"ק):

אופן הא' הוא המשכה מלמעלה למטה, המשכת אלקות בעולם – כבסדר האותיות דא"ב שההתחלה היא באות אל"ף שרומזת על אלופו של עולם⁴¹, ולאח"ז נמשך באות בי"ת, "בבית שבה נברא העולם"⁴², ולאח"ז האותיות ג"ד, "גמול דלים"⁴³, שרומז על כללות ההמשכה למטה, עד להסיום באות תי"ו. ואופן הב' הוא העלאה מלמטה למעלה, העלאת עניני העולם לאלקות – כבסדר האותיות תשר"ק (מלמטה למעלה), שמעלים את עניני העולם שנמצאים למטה (אות תי"ו, סיום כל האותיות) למקורם ושרשם למעלה, עד לאות אל"ף שרומזת לאלופו של עולם.

(39) שם נד, ב.

(40) ככל יסוד שמגבי' ומעלה את הבנין שעל גביו גם בהיותו תמון ומכוסה בארץ, ועאכו"כ בהיסוד דהאבן שתי' שנראה בגלוי מאז בריאת העולם ועד עתה.

(41) סמ"ק הובא בב"י או"ח סס"א. שו"ע ואדה"ז שם ס"ו. וראה לקו"ת תזריע כג, ג.

(42) ראה ירושלמי חגיגה פ"ב ה"א.

(43) שבת קד, א.

וכמרומו גם ב' אופני צירוף האותיות אל"ף ותי"ו: מלמעלה למטה – "את" – מלשון טפל⁴⁴, כי, עי"ז שמגלים בעולם שנברא בכ"ב אותיות התורה, נעשה העולם טפל ובטל לתורה [ועאכו"כ לבנ"י שקדמו לתורה, כדאיתא בתדב"א⁴⁵ "שני דברים קדמו לעולם תורה וישראל"⁴⁶, וביניהם גופא "ישראל קדמו", "מחשבתן"⁴⁷ של ישראל קדמה לכל דבר"⁴⁸]; ומלמטה למעלה – "תא" – שפירושו (בלשון הגמרא והזהר) ביאה וכניסה, שרומז על שלימות העלאת עניני העולם לשרשן ומקורן, שבאו ונכנסו ("אָנגעקומען") למקומם האמיתי.

ז. ויש להוסיף, שפעולת התורה בעולם בכ' אופנים הנ"ל נעשית בעיקר ע"י הלכות התורה – הלכות פסוקות⁴⁹ בנוגע להנהגה במעשה בפועל בעניני העולם:

על הפסוק⁵⁰ "הליכות עולם לו", דרשו חז"ל⁵¹ "אל תקרי הליכות אלא הלכות". וע"פ הכלל⁵² שהלימוד ד"אל תקרי כו' אלא כו'" אינו שולל הפירוש הפשוט, אלא מוסיף עוד פירוש, ושניהם אמת, יש לומר, שבהלכות התורה גופא ישנם ב' הענינים ד"הליכות עולם לו", ו"אל תקרי הליכות אלא הלכות".

וההסברה בזה:

ענינים של הלכות התורה הוא (לא שלילת מציאות העולם, היפך בנין

(44) ראה ברכות לו, רע"ב. ב"ק מא, ב.

(45) פרק יד.

(46) ומרומו גם בתיבת "בראשית", ב' ראשית, תורה שנקראת ראשית וישראל שנקראו ראשית, שבשבילם נברא העולם (פרש"י ר"פ בראשית).

(47) ומחשבה נמשך לדיבור ומדיבור למעשה, ועד ל"סוף מעשה" שקשור עם "מחשבה תחילה" (פיוט "לכה דודי". וראה תו"ח ר"פ יגש. ובכ"מ).

(48) ב"ר פ"א, ד.

(49) ללא שקו"ט וסברות לכאן ולכאן, שתי סברות (כבפולוגות דב"ש וב"ה), וגם יותר משתי סברות ושיטות שונות בלימוד התורה, ע"ד המבואר בפירוש המשנה (אבות פ"ב מ"ט) "חמשה תלמידים היו לו לרבן יוחנן בן זכאי", שחמשה תלמידים אלו מהוים חמשה סוגים בשיטות ואופני לימוד התורה הכוללים את כל ריבוי התלמידים ("העמידו תלמידים הרבה") של ריב"ז (ראה ביאורים לפרקי אבות ע' 103).

(50) חבוק ג, ו.

(51) מגילה כח, סע"ב. וש"נ.

(52) ראה ס' הליכות אלי ס"ג. הנסמן בלקו"ש חכ"א ע' 24 הערה 27.

ותיקון העולם, אלא אדרבה) לפעול בעולם שהנהגתו תהי' ע"פ התורה, היינו, שישנה מציאות והנהגת (הליכות) העולם, ופעולת הלכות התורה היא שיהיו "הליכות עולם לו" (שלו, של הקב"ה), שהעולם יתנהג ע"פ רצונו של הקב"ה.

ויתירה מזה, "אל תקרי הליכות אלא הלכות" – שפועלים בעולם שיהי' ניכר בו ועד שיכריז שכל מציאותו אינה ("אל תקרי הליכות") אלא בשביל קיום הלכות התורה, כי, ע"י הקיום דהלכות התורה במעשה בפועל (בעולם) ניתוסף העילוי ד"הליכות", שמתגלה כח הבל-גבול (הליכה שלמעלה ממדידה והגבלה) שבהלכות התורה (שמצד עצמם הם במדידה והגבלה) שבכחן לפעול גם בעולם.

ח. וביאור ב' הענינים שבהלכות התורה (שעל ידם נעשית הפעולה בעולם) – "הליכות עולם לו", "אל תקרי הליכות אלא הלכות" – בעבודת בני':

ידוע⁵³ שכללות בני' נחלקים לשני סוגים – זבולון וישכר: "זבולון בצאתך"⁵⁴, בעלי עסק, שעיקר עבודתם בעניני העולם – שזהו"ע ד"הליכות עולם (כפי שנעשים) לו" (כיון ש"כל מעשיך יהיו לשם שמים" ו"בכל דרכיך דעהו"⁵⁵); ו"ישכר באהליך"⁵⁴, יושבי אוהל, שעיקר עבודתם בלימוד התורה – שזהו"ע ד"אל תקרי הליכות אלא הלכות".

ושלימות העבודה היא בחיבור ב' אופני העבודה דזבולון וישכר⁵⁶ – שנוסף לכך שגם אצל זבולון צ"ל קביעות עתים לתורה⁵⁷, וגם אצל ישכר צ"ל התעסקות בעניני העולם⁵³, הרי, גם בעבודת זבולון בעניני העולם ("הליכות עולם") צ"ל ניכר שכל מציאות העולם אינה אלא בשביל קיום

53 ראה תניא אגה"ק ס"ה (קט, א). ובכ"מ.

54 ברכה לג, יח.

55 אבות פ"ב מ"ב. משלי ו, ג. וראה רמב"ם הל' דעות ספ"ג. שו"ע אדה"ז אר"ח סקני"ו ס"ב.

56 נוסף על השותפות שביניהם, ש"זבולון .. יוצא לפרקמטיא .. ומשתכר ונותן לתוך פיו של ישכר והם יושבים ועוסקים בתורה .. תורתו של ישכר על ידי זבולון היתה" (פרש"י ברכה שם).

– ולהעיר, שישנו אופן שישכר אינו זקוק לזבולון, כפי שמצינו אצל ר' אלעזר בן חרסום שהי' יושב ועוסק בתורה כל היום וכל הלילה", ואעפ"כ, הי' עשיר מופלג (יומא לה, ב).

57 כולל גם קביעות בנפש (לקו"ד ח"א ז, א. ועוד), ועד שנעשה אצלו באופן ד"תורתך קבע

ומלאכתך עראי" (ראה לקו"ש ח"ז ע' 347 ואילך. וש"נ).

הלכות התורה ("אל תקרי הליכות אלא הלכות"), וגם בעבודת ישכר בלימוד התורה ("הלכות") צ"ל ניכר העילוי שנעשה ע"י קיום הלכות התורה במציאות העולם ("הליכות עולם").

ט. ויש להביא דוגמא להעילוי שנעשה בהלכות התורה (ענינו של ישכר) ע"י "הליכות עולם" (ענינו של זבולון) – כפי שרואים במוחש שכתוצאה מהחידושים שנתחדשו בעניני העולם בדורות האחרונים ניתוספו ענינים חדשים (הלכות חדשות) בתורה (ע"י "תלמיד ותיק" שבדורות אלו) שלא היתה שקו"ט אודותם בדורות שלפנ"ז כל זמן שלא נתחדשה מציאות זו בעולם.⁵⁸

ולדוגמא (בנוגע לזבולון וישכר) – שזבולון ש"לחוף ימים ישכון"⁵⁹ יוצא בספינות ומגיע לחצי כדור התחתון שבתחתון, כמו מדינת אוסטרליא, מתעוררים אצלו שאלות חדשות בהלכות התורה, כמו בנוגע לזמן שאלת גשמים (אם הולכים אחר בני בבל ככל תפוצות ישראל שבחו"ל, או לפי צורך המקום), וכיו"ב, וע"י פנייתו לישכר ע"ד פתרון שאלות אלו, מתחדשים ענינים חדשים בתורה – כפי שמצינו אריכות השקו"ט בשו"ת של גדולי ישראל⁶⁰ מהתחלת זמן התיישבות בני"ב באוסטרליא שלא מצינו בספרים שלפנ"ז.⁶¹

נוכל זה – מלבד כללות ה"חידוש" דהקמת כו"כ מוסדות תורה והפצת התורה, נגלה דתורה ופנימיות התורה, שנעשה כתוצאה מהתיישבות בני"ב באוסטרליא, ולפנ"ז בחצי כדור התחתון בכללותו, במדינה זו, שזהו חידוש לגבי כללות הענין דמתן-תורה שהי' בחצי כדור העליון⁶², כולל גם מתן-תורה דפנימיות התורה כפי שנתגלתה בתורת החסידות שהי' תחילה

58) ואף שכלפי שמיא גליא, הרי, התורה לא בשמים היא, ולכן, לא נתגלו ענינים אלו בתורה אלא לאחרי שנתחדשה המציאות בארץ.

59) ויחי מט, יג.

60) ראה לדוגמא – הנסמן בהתוועדויות תשמ"ג ח"א ע' 389 ואילך. לקו"ש חכ"ב ע' 221

הערה 9.

61) ועפ"ז יש לפרש "שמח זבולון בצאתך וישכר באהליך" – שיציאת זבולון פועלת היציאה דישכר מהמדינה וההגבלה של הענינים שנידונו בתורה עד עתה לשקו"ט בענינים חדשים.

62) ראה אגרות-קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"ב ע' תצב ואילך. וש"נ.

בחצי כדור העליון (בליובאוויטש), ואילו בסוף⁶³, בדורנו זה, נעשה המקור לגילוי והפצת פנימיות התורה במדינה זו שבחצי כדור התחתון דוקא].

ועד"ז בנוגע להחידוש בדורנו זה שאדם יכול לטוס בחללית ולנחות על הירח, שאז מתעוררים שאלות חדשות בהלכה, ולדוגמא, איך יתנהג אדם שנמצא על הירח בנוגע ל"קידוש לבנה"⁶⁴? ...!

ולהוסיף, שע"פ האמור שכל מציאות העולם היא בשביל קיום הלכות התורה ("אל תקרי הליכות אלא הלכות"), מובן, שכן הוא גם בנוגע להחידושים שבעולם, שהכוונה והתכלית בהם היא שעל ידם יתוספו ענינים חדשים (הלכות חדשות) בתורה⁶⁵, ועי"ז נשלמת הכוונה הכללית שנתאוהה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים⁶⁶.

י. עפ"ז יש לבאר השייכות דהלכות התורה לענין הגאולה:

כתיב⁶⁷ "ציון כמשפט תפדה", ומפרש רבינו הזקן⁶⁸ ש"במשפט היינו הלכות"⁶⁹ כתרגומו ע"פ⁷⁰ כמשפט הראשון כהלכתא קדמייתא, והיינו כמשארז"ל⁷¹ אין הגליות מתכנסות אלא בזכות המשניות", הלכות פסוקות.

ומהטעמים לזה – ע"פ האמור לעיל שביורר העולם בזמן הגלות (כשבנ"י מפוזרים בכל העולם כולו עד לפנה נדחת) נעשה ע"י הלכות התורה, ולכן, כשנשלמת העבודה דזמן הגלות בביורר העולם ע"י הלכות התורה, אזי נעשית הפדי' מן הגלות אל הגאולה.

(63) וסוף מעשה במחשבה תחילה (ראה לעיל הערה 47).

(64) להעיר מהמסופר אודות הרה"ח ר' הלל מאריטש שלא הי' בכחו לסבול שיעבור הזמן דקידוש לבנה ללא אפשרות לקדש הלבנה (מפני היותה מכוסה בעבים), כפי שהתבטא פעם לאחר משך זמן עד שסו"ס נראתה הלבנה: מי יודע מה הי' קורה אילולי הי' זוכה לקדש הלבנה. ועפ"ז מתחזקת יותר השאלה האמורה – מה יעשה אדם שנמצא על הירח במשך זמן קידוש הלבנה דחודש זה.

(65) כולל גם ההוספה בהתפעלותו מגדלות הבורא – מה רבו מעשיך ה' ומה גדלו מעשיך ה'.

(66) ראה נחחומא נשא טז. ועוד. תניא רפ"ז. ובכ"מ.

(67) ישע"י א, כז.

(68) לקר"ת ר"פ דברים.

(69) להעיר מהרמז ב"הליכות" ("א"ת הליכות אלא הלכות") – ע"ש "ילכו מחיל אל חיל",

שמזה באים ל"יראה אל אלקים בציון" (תהלים פד, ח), ענין הגאולה.

(70) וישב מ, יג.

(71) ראה לעיל הערה 14.

וענין זה שייך במיוחד לחג הסוכות – חג האסיף – שרומז על אסיפת כל ניצוצות הקדושה שבעניני העולם שנתבררו ע"י מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות, ואז נעשית אסיפת כל בניי ממקומות פזוריהם בכל העולם לארצנו הקדושה.

וימתק יותר שמחג הסוכות, חג האסיף, באים ל(שמע"צ ו)שמחת תורה, שבו מסיימים כל התורה כולה ומתחילים מחדש – כי, בחג האסיף נשלם כבר בירור העולם שע"י הלכות התורה, ולאח"ז מתחיל ענין חדש בתורה שלמעלה מבירור העולם, שזהו"ע ד"תורה חדשה מאתי תצא"⁷² (ודוגמתו גם בעולם – "שמים חדשים וארץ חדשה"⁷³).

יא. ויש להוסיף, שענינו של חג האסיף בשייכות להגאולה (אסיפת כל עניני מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות ואסיפת כל בניי מכל המקומות שגלו בין האומות) מודגש ביותר בשנה זו⁷⁴:

נוסף על המעלה הכללית ד"הי' תהא"⁷⁵ שנת נפלאות"⁷⁶ ("פלא" שלמעלה מנס"⁷⁷, ובתוספת נו"ן ("נפלא"), ובלשון רבים, "נפלאות"), שרומז על הנפלאות דהגאולה האמיתית והשלימה, "כימי"⁷⁸ צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"⁷⁹ – ה"ה שנת נפלאות בה"⁸⁰, שהנפלאות חודרות במציאותה של השנה (לא רק באופן של ראי' שהיא בדבר שמחוץ הימנו), שכוללת כל שינויי הזמנים האפשריים⁸¹, כללות הזמן, ובמילא גם כללות

(72) ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

(73) ישע"י סה, יז. סו, כב.

(74) נוסף לכך ששנה זו באה לאחרי המשך כמה שנים שיש בהם מעלה מיוחדת – החל משנת תש"מ ותש"מ, שנת הקהל, ולאח"ז שנת "תשמט יד"ך", ולאח"ז שנת נסים, ולאח"ז שנת נפלאות אראנו.

(75) בהייתה תהא (ראה קידושין נח, א. ועוד).

(76) שהיתה גם בשנה החולפת, שנת נפלאות אראנו.

(77) ראה לקו"ש חט"ו ע' 368 הערה 16. וש"נ.

(78) "כימי" – בכ"ף הדמיון למעליותא, כי, לעתיד לבוא יהיו "נפלאות" בערך ליצי"מ (ראה אוה"ת נ"ך עה"פ ע' תפ"ז. וש"נ), ועד שהזכרת יצי"מ לעתיד לבוא תהי' בדרך 90 בלבד (ברכות יב, סע"ב).

(79) מיכה ז, טו.

(80) ובפרטיות יותר: (נפלאות) בה בו במ – כהנוסח ג' התפלות דיום השבת ("וינוחו בה", "וינוחו בו", "וינוחו במ"), כנגד ג' החלוקות בעשר ספירות, וכנגד ג' הענינים דמלכות זכרונות ושופרות (ראה המשך תרס"ו ע' תקלז ואילך) – שכוללים כל הדרגות כולם.

(81) ראה עבודת הקודש ח"ד פי"ט. ועוד.

המקום, היינו, שכל עניני העולם (שגדרו זמן ומקום), כל פרטי הנבראים דדצח"מ, חדורים בענין הגאולה ("נפלאות"), כיון שנשלמה העבודה לגלות בהם כח הפועל בנפעל, ועד לגילוי בחי' "יחידו של עולם", בחינת היחידה שלמעלה, הקשורה ומתגלית ע"י בחינת היחידה שבישראל, משיח צדקנו⁸² (כולל גם יחידה הפרטית, ניצוץ משיח, שבכאו"א מישראל⁸³).

וכמרומו גם בהר"ת ד"נפלאות בכל", "בכל מכל כל"⁸⁴ – שהנפלאות הם בכל העינים⁸⁵, שכולם חדורים בענין הגאולה.

וימתק יותר ע"פ הרמז ש"בכל מכל כל" בגימטריא "קבץ"⁸⁶ – "קבץ גליתנו . . מארבע כנפות הארץ לארצנו" – כיון שכבר נשלמו מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות בקיבוץ ואסיפת כל עניני העולם לנקודת האחדות דיחידו של עולם.

ובפרט לאחרי שכבר עברו "שתי שבתות" בשנה זו, אשר, שמירת "שתי שבתות כהלכתן"⁸⁷ קשורה עם הגאולה⁹⁰, ונמצאים ב"חג האסיף"⁸⁹ – ה"ז הזמן הכי מסוגל לאסיפת כל עניני מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות ואסיפת כל בני" מכל המקומות שגלו בין האומות, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש (שבו נמצאת ה"אבן שתי" ש"ממנה הושתת העולם"), בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

*

(82) רמ"ז לוח"ג מ, ב. ולוח"ג רס, ב. ועוד.

(83) ראה מאור עינים ס"פ פינחס. לקו"ש ח"ב ע' 599. 692 בהערה. ועוד.

(84) ראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.

(85) נוסף לכך שאות ב"ת היא אות השימוש לכל העינים כולם.

(86) ראה ח"י חת"ס לב"ב שם.

(87) כהלכתן דייקא – הדגשת מעלת הלכות התורה, שעל ידן נעשה בירור העולם, כנ"ל בארוכה.

(88) שבת קיח, ב.

(89) ולהעיר, שבשנה זו מתחיל חג האסיף (ב' ימים ראשונים דיו"ט) ביום ב' וג', כמו ר"ה, כהסימן "פת בג המלך" (שמחלקים הפרשיות נצבים וילך לשתיים) – שבזה מודגש גמר ושלימות העבודה, כנ"ל בארוכה (ראה קונטרס משיחות ש"פ נצבים תנש"א, יום ב' דר"ה וש"פ וילך תשנ"ב (לעיל ע' 10 ואילך)).